

gør sig en ganske god Indtægt deraf, saa synes det mig, at Staten ogsaa bør tage det Tab, som eventuelt paaføres Trediemænd ved, at dens Embedsmænd gøre Fejl — det være sig forsætlige eller uforsætlige. Naar vi nu skride til at forhøje disse Afgifter — thi man gaar vel snarere den Vej at forhøje Taksterne for Omsætning og Prioritering af faste Ejendomme end den Vej, som det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds (Johnsen), saavidt jeg forstod ham, foreslog, at vi ikke skulde forhøje Afgiften; thi i saa Fald stiller det sig en lille Smule anderledes —, saa tror jeg, det vilde være rigtigt, at man gik til at paalægge Statskassen et juridisk Ansvar for de Fejl eller Besvigelser, Embedsmændene begaa, eller som under deres Ansvar blive begaaede ved Tinglæsningen. Det vilde ogsaa have sin store Betydning i Retning af at støtte Tilliden til Realkrediten. Det er kun to, tre Aar siden, at det hændte i flere Tilfælde paa et Retskontor, at 1ste Prioritets-Panteobligationer bleve tinglæste uden Retsanmærkninger og udsendte til vedkommende Kreditor, men Pantsætningen var alligevel ikke i Orden. Det viste sig senere, at der var ældre, ikke udslettede Behæftelser, som altsaa havde Fortrinsret til at blive fyldestgjorte, og de Kreditorer, jeg her taler om, led et ikke ubetydeligt Tab. Naar saadanne Tab falde paa større Institutioner, kunne de jo bæres, men falde de paa Privatmænd, kunne de være ret generende, maaske ruinerende. Og i hvert Fald synes den Slags Tilfælde mig at kunne svække Tilliden til Realkrediten, og skulde den blive svækket herhjemme eller i Udlandet, vilde det være i højeste Grad beklageligt. Jeg skal derfor henstille til nærmere Overvejelse af det Udvalg, der bliver nedsat, om det ikke kunde være rigtigt at træffe en Bestemmelse om, at Staten har fuldt Erstatningsansvar for begaaede Fejl ved Tinglæsning, udførte af dens Embedsmænd eller under disses Ansvar.

I øvrigt anbefaler jeg paa mit Partis Vegne Lovforslagene til velvillig og hurtig Fremme.

Hey: Mine Meningsfæller og jeg beklage selvfølgelig, at det er nødvendigt i den Grad, som det er, at se sig om efter nye Indtægter for Statskassen, men vi erkende Nødvendigheden deraf, og ud fra den Forudsætning modtage vi disse Lovforslag med Sympati.

De Afgifter, der her er Tale om at forandre, ere jo saa gamle, at dette allerede i

og for sig berettiger til en Omskrivning af Beløbene. Den gamle Regel, at den gamle Skat er en god Skat, har sikkert overordentlig meget paa sig. I alle Tilfælde er jeg ganske vis paa, at den Glæde, som Nedsættelse af de bestaaende Afgifter volder, slet ikke kan maale sig med det Ubehag, som Paalæggelsen af nye Skatter foranlediger. Derfor stiller jeg mig ogsaa noget skeptisk overfor det rigtige i at slaa af et og andet Sted. Jeg vil nævne saadan en Afgift som Stempel paa Ansøgninger; jeg tror ikke, man kan paa vise, at den for Alvor tynger noget Sted, hvorimod den dog fylder i Statskassen. Saaledes ogsaa med andre Stempelafgifter. — Man taler om, at nogle af disse Afgifter, som man nu vil rette, navnlig Afgifter, der vedrøre faste Ejendomme, ere for store, og man trykker sig maaske derfor lidt ved at gaa til en Forhøjelse. Det har jeg saa overordentlig svært ved at forstaa, at saadan en Afgift virkelig for Alvor skulde betyde noget, hvor der er Tale om Ejendomsoverdragelse eller Bælaaning eller den Slags Forretninger. Og det at tale om, at en Revision vilde have været ønskeligere i Retning af Nedsættelser, ja, det lyder jo meget kønt, men Virkningerne af disse Nedsættelser føles saa ganske overordentlig lidt, som jeg ogsaa sagde før.

Skulde jeg indvende noget mod Bestemmelserne i Forslaget — jeg tænker altsaa her særlig paa Forslaget om Stempelafgifter —, skulde det gælde Checkskatten. Jeg er ikke i Princippet imod en Checkskat af den foreslaaede Størrelse; men jeg tror, at Øjeblikket er særdeles uheldigt valgt til herhjemme at indføre denne Skat, som man kender saa mange andre Steder. Checkens Anvendelse er nu for Tiden netop ved at blive ret stor, Checken er ved at blive godt kendt og et meget brugt og yndet Betalingsmiddel. Men foruden at være et nemt og let Betalingsmiddel, ved hvis Hjælp man undgaar saa stor en Anvendelse af kontante Midler, har Checken efter min Mening en økonomisk opdragende Betydning. Jeg tror, det fremmer Økonomien, at Folk komme ind paa at bruge Check i det daglige Liv ligesom i Forretningslivet. De tage mere i Betragtning, om de skulle skrive en Check, end at give ud de Kontanter, de have liggende i Kassen. Der er en Tilbøjelighed til at sætte Pris paa, at det Beløb, der staar paa den til Checken hørende Kontrabog, er stort. Der er Folk, som virkelig holde paa dette og sige: Nej, lad os vente lidt med denne eller hin Udgift, den er ikke nødvendig endnu. Derfor